

PLANA DE JOVENTUTS D'ESQUERRA

ASPECTES

Creure i saber

L'erudit frare carmelita a qui, sense intenció de causar-li cap dany, apuntàvem en el número passat en una inofensiva perdigonada, en aquesta mateixa secció, es redreça contra la nostra al·lusió, i canta les excel·lències de la labor cultural dels religiosos durant principalment l'Edat Mitja, de la qual labor en fa un veritable panegíric.

Als pobles bàrbars i als religiosos es deu l'esfondrament de l'Imperi romà i la reconstrucció de les nacionalitats europees. Mentre els exèrcits dels bàrbars degollaven les institucions polítiques d'aquell Imperi, l'Església feia altre tant amb la seva cultura pagana, feta a base de la Sofia, i la substituïa per una cultura monàstica a base del *magister dixit*, de creences, de supersticions, de fanatismes i hipocresies que endurien terriblement els cors dels homes. En són eloqüents proves d'aquest enduriment aquelles nombroses concurrències populars a les places públiques, com avui s'assisteix a una cursa de braus, per tal de divertir-se en la contemplació d'algun *auto de fe*, mitjançant el qual es rostia a les brases el cos d'algun infeliç heretge, dintre el qual hi hagués un esperit assetjat pel dubte, o la incredulitat sobre alguna veritat d'aquelles que semblava el *magister dixit*, això és, l'Església.

Excel·lent cultura aquella que s'elaborava als famosos *escriptoriums*, d'on n'eixien horriblement mutilats i adaptats a la veritat evangèlica, alguns escrits de Plató o Sèneca, per exemple.

D'aquella tasca copista, en sortí aquella cultura *obscurantista*, únic nodriment espiritual de generacions i generacions durant l'hivernada de llargs segles de turment i persecució del pensament lliure, fins que feu eclosió, malgrat haver de rompre una gruixuda crosta, amb l'ajut heroic dels màrtirs del Renaixement.

La piràmide cultural que realitzaren les ordes monàstiques tenia com a cúspide i glòria màxima del saber a la Teologia, compendi de creences i no de ciència i de saber fundat en aquesta. Convidem a l'esmentat frare a que estudiï imparcialment la conducta de l'Església referent al Renaixement i podrà dir-nos si aquells religiosos havien construït una veritable cultura, puix que d'esser-ho no haurien trontollat les seves bases a la primera investida del pensament antic, i ens digui si hauria nascut d'aquella manera el Renaixement d'haver copiat sense deformar i tergiversar els manuscrits dels Grecs i dels Llatins.

U. H. P.

Trets a Màlaga. Sang obrera pels carrers, vessada per una pistola obrera, no «por fusiles pretorianos», que diu la Soli. A cada mort d'un bàndol, immediatament corresponia una baixa al bàndol contrari.

Els enemics de la República es freguen les mans de gust. Això no solament comporta la inhibició de tota activitat i eficàcia obrera, sinó que desferma els mals instints i atrau els violents, els frenètics, els indesitjables, els aprofitadors de tots els moments tèrbols. Els baixos fons socials es vesteixen aleshores amb les robes de l'apòstol i a les seves mans ineptes, barroeres, l'ideal es transforma en crueltat, venjança; totes les passions més antisocials s'aboquen dintre seu.

La tragèdia actual la determina la desunió obrera per una part, la del socialisme per l'altra. Com a reclam gratuït, cada sector en lluita, en cerca de prosèlits, s'enverina artificiosament i exalta en audàcies contra el company i el cos social, i contemplem un concurs de revolucionarisme servint d'estudi la carn i l'esperit del país.

La garantia de la República està en una classe obrera ben unida i organitzada: els dos milions i mig d'obrers de la C. C. T. francesa asseguraran la República i el Front Popular. El fraccionament en bàndols i més bàndols comporta el perill del bandolerisme en sentit pitjoratiu.

Perdigonades

Paradoxa

Ens la suggereix el darrer Ple municipal. Un senyor de l'oposició ensenyà l'orella quan es discutia una proposició de la majoria referent al càrrec de l'Hospital. Aquest senyor digué que aquest càrrec rossegava excessivament els cabals d'una institució que vivia d'almoines. Que ell sabia un *senyor* que portaria gratuïtament aquesta administració. Naturalment que no digué el nom d'aquest personatge tan romàntic i altruista, però tothom pensà que aquest *senyor*, era aquell que durant el bienni negre, cobrava un jornal gens escàs per a portar als qui ho desitjaven el Senyor; de manera que llavors per una delicada feina tan espiritual entenia que calia cobrar, i ara que els serveis serien d'ordre més material i més adequats a la recompensa, es presta a fer-los de franc. Certament això fa pensar malament d'un individu que al seu Senyor no vol servir generosament sense cobrar-ne res més que el seu afecte, i es presta a servir de franc el Dimoni. Si això és veritat seria realment una paradoxa de les moltes que viuen aquests paradoxals expendis de moral barata.

Cosa de colors

A certa funció religiosa celebrada a la catedral de Barcelona, assistiren els Consellers municipals de la Lliga.

—Qui és aquell tan negre?—pregunta una senyora.

—Es en Blanc — li respongueren.

—De qui és?

—De la Lliga.

—Vaja. Com sempre. Volen fer-nos veure el negre, blanc.

Què s'espera?

Davant el Tribunal quedava palesat que la bomba col·locada al domicili d'Eduard Ortega i Gasset, ho fou per *Renovación Española*.

En aquells moments, al Parlament, Calvo Sotelo es declarava feixista.

Quina poca memòria!

«La Veu», oblidant el seu acreditat historial, qualifica de «tupinaires» els homes de l'Esquerra.

I si parlèssim del senyor Roure? què diria?